

казала бабичката. Но азъ виждамъ твоето раз-
каяние, своята истинска скръбъ. Вземи отново
чудесното гърне и помагай на всички, които се
нуждаятъ въ вашето царство.

* * *

Дълго врѣме царьтъ търсилъ изгубената си
царица; но нигдѣ, нито слѣда, не можли да на-
мѣрятъ отъ нея.

Ненадѣйно въ столицата се явила една стара
жена. Тя събирала изъ улицитѣ всички неща-
стни: гладни, голи, боси, слѣпи, куци, хранѣла
ги съ сладка каша отъ чудесното гърне и
имъ помагала съ каквото можела.

Никой не можелъ да познае, че тази стара,
окжсана жена е изчезналата царица, а тя е била
сжщата. Тя се именувала прѣдъ хората „цари-
цата на бѣднитѣ“.

Чикъ — чириликъ, чикъ — чикъ!

Люта зима вѣе вѣнка,
По стѣклата чука — дрѣнка,
А вработеното на двора
Охка, плаче край обора:

Чикъ — чириликъ, чикъ — чикъ,
Чикъ — чириликъ — чикъ!

Горкичкото! в' студъ — неволи
Жално писка, плаче моли:
Мразъ и зима да омекнатъ,
Тежки тегла да олекнатъ;